

САВАР СВЯТОТРОЇЦЬКИЙ

Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово,
і Слово було - Бог. З Богом було воно споконвіку.
(Ів.1,1-2)

Вісник парафії Пресвятої Трійці м. Дрогобича

листопад 2009 №21 (168)

СВЯТИЙ ВЕЛИКОМУЧЕНИК ДИМИТРІЙ

Особливе місце у церкві займають мученики. Ті з них, які відзначилися великою ревністю віри та чудами, мають свої урочисті празники у церковному календарі. До них належить і святий великомученик та мироточець Димитрій. Східна Церква вшановує його 8 листопада (26 жовтня — за старим стилем). В Україні це один з найбільш шанованих святих.

Св. Димитрій жив у другій половині III століття у м. Солуні (Фессалоніки), місто зустрічі слов'янської і грецької цивілізацій, звідки родом були великі слов'янські просвітителі Кирило і Мефодій. Батько Димитрія був високим імператорським достойником. Після його смерті імператор Максиміліан призначив Димитрія проконсулом Фессалонійського регіону. Основними обов'язками молодого стратега були: охорона міста від варварів та винищення християнства, а відповідно до цього — і християн.

Та Димитрій сам був християнином. Його батьки були таємними християнами. Ще немовлям охрестили його у домашній церкві та виховували у християнському дусі. До речі, існує думка, що батьки Димитрія були слов'янського походження.

Одразу після свого призначення та повернення до Фессалонік Димитрій відкрито виголосив своє ісповідання віри. Замість страти християн, він навертав язичників до християнської віри та викоріняв ідолопоклонство. Автор його Життя Метафраст стверджує, що Димитрій став для Фессалонік «другим апостолом Павлом» — саме цей апостол заснував у місті першу громаду християн.

Коли імператор з військом увійшли в Фессалоніки, Димитрій виголосив перед ним своє ісповідання віри та осудив багатобожжя. За таку поведінку цар наказав кинути протоконсула до в'язниці. Там Димитрій благословив Нестора, свого вихованця, на боротьбу з імператорським непереможним гладіатором Лієм. Виступивши проти гладіатора з хрестом у руках, Нестор (Церква відзначає його пам'ять наступного дня після св. Димитрія) поборов його. Коли про це довідався цар, то наказав вбити і Нестора, і Димитрія. Мученика Димитрія закололи списами 306 року.

Після смерті Димитрія відомі різноманітні чудеса за його посередництвом. Окрім того, коли після століття з дня його смерті, відкрили гріб святого, його тіло виявили нетлінним, а кості мученика видавали пахуче миро—олій, яке зціляло недужих.

За часів правління імператора

Константина (306-337) над гробом св. Димитрія побудували храм. Новий великий храм звали там сто років після того, тоді ж виявили нетлінні мощі святого. Празник святого великомученика Димитрія, як пише у Книзі «Пізнай свій обряд» о. Юліан Катрій, встановили 740 року.

Західна Церква відзначає пам'ять великомученика Димитрія 21 жовтня.

Щодо культу святого Димитрія на українських землях, то о. Андрій Трух у книзі «Життя святих» пише: «У Русі-Україні святий мученик Димитрій утішався великим почитанням. Почин до цього дала облога Царгорода нашим князем Олегом. Літописець Нестор згадує, що коли руські війська зломили грецьку силу, то „убояшася греці і рекоша: ність се Олег, но святий Димитрій послан на ни от Бога“. А пізніше, коли християнська віра поширилася між нашим народом, тоді князі, їх війська й усі вірні віддавали себе святому Димитрієві в опіку».

Близько 1057 року князь Ізяслав (хрестне ім'я Димитрій) Ярославич заснував у Києві монастир на честь святого Димитрія, відомий нам пізніше як Свято-Михайлівський Золотоверхий монастир. 1197

року князь Всеволод (Димитрій) Юрійович отримав як дар зі Солуна дошку з труни та сорочку святого Димитрія. З дошки сочилися миро, яке лікувало хворих. На честь святого Димитрія цей князь збудував на княжому дворі у Володимирі величний храм, де склав згадані мощі.

Загалом на українських землях збудовано багато храмів на честь святого Димитрія. Нерідко зустрічаються й ікони святого мученика.

Остання напередодні Димитрія субота називається поминальною, а у деяких регіонах — пам'ятною.

У Київській Церкві є кілька днів поминання предків, зокрема, на Сирогусний тиждень, перед Трійцею, перед днем св. Димитрія та на Світлий тиждень.

За дослідженнями Василя Скуратівського, наприкінці XIX — на початку XX ст. у Димитрівську суботу жінки вранці несли до церкви три хлібини (калачі, паляниці) та їжу, яка колись смакувала небіжчикам, і картки з іменами померлих, щоб відслужити заупокійну. За народними віруваннями, перша хлібина призначалася давно померлим пращурам, друга — дідам і бабам найближчого роду, а третя — тим, що померли раптовою смертю на війні, у воді чи вогні.

На відміну від інших поминальних субот, у Димитрівську суботу не ходили на кладовища — обряд поминання здійснювали лише в оселях.

Після Дмитра вже не ходили свататися, бо невдовзі починався Пилипівський піст й заборонялося проводити весілля. Через те кпили з неспростованих дівчат. Зокрема, на Полтавщині казали: «До Дмитра дівка хитра, а після Дмитра зустріне собаку та й питає: „Дядьку, чи не бачили старіст?“» На Хмельниччині існував дещо інший варіант приказки: «До Дмитра дівка хитра (перебирає женихами), а по Дмитрі хоч комин витри», мовляв, згодна на все.

За народними звичаями, за погодою, яка буває на Дмитра, судять про те, якою буде погода на Великдень. Наприклад: У день святого Дмитра сніг — і на Великдень буде сніг, немає снігу — Великдень очікується теплий; Дмитро зі снігом — весна пізня.

Загалом, у народному календарі день святого великомученика Димитрія пов'язаний із початком перших справжніх холодів. Сам святий уявлявся у срібному обладунку і з срібною трубою.

„Прийдіть усі вірні, зійшовши, похвалімо Христового борця і мужнього світоча Димитрія“

(Стихира на малій вечірні свята)

ВЕЛИЧНА ДОРОГА У ВІЧНІСТЬ ХРОНІКА ПОХОРОНУ А.ШЕПТИЦЬКОГО

Сумна звістка, наче грім, вразила Галичину... 1 листопада 1944 року у Львові помер архієпископ УГКЦ Андрей Шептицький. Одиниці пам'ятають жалобно-величну дорогу у вічність Великого Митрополита — Андрея Шептицького — у Львові в неділю, 5 листопада 1944 р.

2 листопада

Митрополит лежав на канапі в палатах Святоюрської резиденції, одягнений у білий сакос із чорними хрестами, на голові — митра. Обличчя спокійне, ледь нахмурене. У ногах, а властвою — в колінах, був дещо скулений. Здавалося, що ось-ось розплющить очі й заговорить тією глибокою Христовою мовою, якою завжди звик промовляти.

О 17 год. відбулася перша частина обрядового похорону — панахида над тілом покійника в домашній капличці з участю трьох архиєреїв (Йосифа Сліпого, Миколая Чарнецького та Микити Будки). Після панахиди тіло перенесено до собору Святого Юра. Покійного несли священники у фелонах. Було їх близько 40.

3 листопада

Третій день похорону. О 9 год. відправлена архиєрейська Служба Божа. Відправив преосвященний Никита. По Службі Божій ченці "держали стійку" при тілі покійного. О 16 год. відправлено парастас. О 17 год. було продовження похорону, який очолив єпископ Никита.

4 листопада

Четвертий день похорону. О 10 год. відбулась архиєрейська Служба Божа в соборі св. Юра. Служив преосвященний Миколай Чарнецький. Після панахиди була стійка при домовині. О 3 год. поплудні відбувся черговий чернечий парастас. О 5 год. — загальний парастас.

5 листопада

О 8 год. ранку розпочалася соборна архиєрейська Служба Божа. У ній узяло участь 7 єпископів, 17 священників, понад 100 ченців і черниць, понад 10 тисяч вірних.

Богослужіння закінчилося проповіддю, яку виголосив наступник Митрополита Андрея Шептицького — Митрополит Йосиф Сліпий. Він детально описав життєвий шлях митрополита Андрея, підкреслив його добре ставлення до многостраждального українського народу, зазначивши, що Митрополит Андрей усе своє життя захищав народні інтереси.

На богослужінні молилися представники Римо-Католицької, Вірменсько-Католицької та Православної Церков. Латинський архієпископ Твардовський із єпископом-помічником Базяком і вірменський капітулярний вікарій Каєтанович відслужили панахиди, попрощалися з тілом покійного та покинули собор св. Юра. О 13 год. 30 хв. розпочалася жалобна процесія-похід із труною Митрополита містом Львовом, яка тривала понад 2 год. Похід виглядав так: попереду несли вінки (31 вінок) і близько 40 хоругв. За колоною з вінками йшли хор собору св. Юра —

100 осіб, черниці — 200 осіб, священники — понад 200 осіб, єпископи та Митрополит Йосиф Сліпий. Далі несли труну з тілом Митрополита Андрея. За нею ступав брат Митрополита — ігумен Климентій Шептицький. У кінці колони йшло понад 5 тисяч українців, серед котрих було багато жінок і студентів. Похід рушив вулицями Міцкевича, Третього травня, Легіонів, Коперника, через Коперника догори вулицями Леона, Захарівича та Шептицьких на площу св. Юра. Після прощальної панахиди труна з тілом А.Шептицького о 17 годині була опущена на вічний спочинок у склепі-гробівці собору св. Юра...

Над могилою бл. п. Митрополита Андрея високопреосвященний Митрополит кир Йосиф виголосив зворушливу промову:

"Пророк Єремія, співець народної недолі і пророк печалі та смутку, характеризуючи одного провідника народу, записав у своїх видіннях оці знамениті слова: "І оце немов орел підніметься він і відлетить" (Єр. 49, 22).

І так наш Митрополит, князь і провідник народу, підносився щораз вище й вище своїми ділами і подвигами, поривав нас, захоплював, а ми, заперши дух у собі, гляділи на його ревну і жертвну працю та радувалися його великими успіхами. Забули ми, сердеги, що він, ширяючи щораз вище і вище, віддаляється від нас і відлетить врешті в небесні простори та лишить нас сиротами.

Немов Апостоли з громадою вірних на Оливковій горі, стоїмо ми, вп'яливши зір у небо, і не можемо прочунятись та сповнити те, що нам остало, а саме: похоронити його тлінні останки. Стоїмо, а думка думку жене, спомини мчать за споминами про минуле покійного: 80 літ життя і 45 літ єпископства і митрополитування! Хоч життя його нам усім відоме, та нині, немов на екрані, пересувається перед очима душі нашої силуета монументальної його постаті. І так сунеться картина за картиною, хвилина за хвилиною його життя... І бачимо, як він колись, малий ще хлопчина, зложивши руки до молитви, повторює за матір'ю молитви.

Пізніше як побожний учень, запитаний, чим хотів би бути, відповів, що священником. І це початок його покликання і митрополитування. А через кілька літ пізніше бажання стати священником об'являється ще виразніше: він виявляє охоту посвятити себе чернечому стану. Без надуми вибрав він тернистий шлях, відвернувшись від вигід і утіх світського життя. Уже тоді поставив він як гасло свого життя: "Великого бажайте!"

Його батьки, Йоан і Софія з Фредрів Шептицькі, боялися, чи це не молодечий порив, і зажадали, щоб Він скінчив наперед правничі студії, зробив докторат і шойно тоді вступив до монастиря оо. Василіян. Була це зворушлива сцена, коли

батьки відвозили сина до Добромиля як жертву роду Шептицьких для Бога. Десь тоді мав він також сказати, співчуваючи тому болеві, якого завдавав своїм батькам, а зокрема своїй матері: "Не бажав би я собі, моя нене, щоб ти була при моїй смерті". Як зразковий чернець сповняв Він покірно всі накази чернечого життя. Закінчив філософічні і теологічні студії, завершивши їх другим і третім докторатом. Прийшла хвилина пресвітерських посвячень із рук єпископа Пелеша в Перемишлі. З якою ніжністю і радістю описувала їх Його мати у своїх споминах!

Як священник із запалом кинувся у вир місійного життя, переміряв своїми стопами вздовж і впоперек Західню Україну, виголошуючи проповіді, зазиваючи вірних до покаяння. А де вже не міг живим словом досягнути слухачів, там як редактор "Місіонаря" посилав їм своє друковане слово. Ревною працею звернув Він на себе увагу всіх, а передовсім Апостольського Престолу, який іменував Його станіславівським владикою. Ширший горизонт розкрився Його творчому духові, і знову ще більше зросла Його апостольська праця. Канонічні візитації, проповіді, пастирські послання чергувалися у дбагому про добро душ своєї пастви єпископа. За тим пішло підготування до оснування Духовної семінарії, створення великої бібліотеки. Ця коротка й успішна діяльність виявила Його як найкращого кандидата на митрополита.

Але Його єпископська діяльність не тривала довго. Боже Провидіння піднесло Його на ще вищий щабель духової ієрархії, бо покликала Його на Галицького Митрополита. Хоч боронився як міг і перед єпископством, і перед митрополіцією гідністю, та мусів підкоритися наказові Апостольського Престолу. І була ця спасенна хвилина благодатна для нашої Церкви і нашого народу!

Найвидніше становище в нашому народі дало йому змогу обняти вповні не лише церковну ділянку, а й усе народне життя. І знову вислав він повчальні, змістовні послання, щоб піднести духове життя. Будував церкви і посвячував їх при величезних здвигах народу. Всі візитації мали притягальну силу і розбуджували народню свідомість.

Завжди мнів десь винайти спосіб, аби допомогти чи то площею під церкву, чи дарами в матеріалах, чи коштами і тим спричинитися до ктиторства Божих храмів. Щедро вивінував монастирі оо. Редемптористів, оо. Студитів, сестер Василіянок, Служебниць, Бельгійських Вінкентинок та інших. Вислав на студії молодих студентів богословія, з яких тут, на похороні, є нас велика громада. При тому всьому обіймав усі стани, молоді і старших, селян, робітників, інтелігенцію.

Велику увагу присвятив покійний письменницькій діяльності. Згадані

(Продовження на стор. 4)

Пам'ятка щодо грипу типу А/Н1Н1

У зв'язку з ускладненням епідемічної ситуації в країні, «Святотроїцький Собор» публікує рекомендації Міністерства охорони здоров'я, як уберегтись від свинячого грипу і якими є симптоми цього захворювання.

Клінічні ознаки грипу типу А/Н1Н1:

головний біль,
біль у м'язах,
біль у горлі,
підвищення температури тіла,
кашель,
нежить, закладання носа,
в окремих випадках - блювота і понос.

Як можна заразитися вірусом грипу типу А/Н1Н1?

Від іншої хворої людини повітряно-краплинним, повітряно-пиловим шляхом (вірусні частки по повітрю переносяться від хворої людини до здорової під час розмови, кашлю, чхання), при тісному контакті (знаходження на відстані близько 2-х метрів).

Як довго є заразним хворий на грип типу А/Н1Н1?

Інфекційний період (період, коли хворий небезпечний для оточуючих) при грипі типу А/Н1Н1 може бути протягом 7 днів від початку хвороби, але якщо клінічні симптоми хвороби зберігаються - то до їх зникнення.

Як попередити зараження грипом типу А/Н1Н1?

- уникати контакту з особами, що мають прояви грипозної інфекції;
- обмежити відвідини місць великого скупчення людей;
- часто провітрювати приміщення;
- часто мити руки з милом;
- прагнути не торкатися очей, носа або рота немитими руками;
- уникати обіймів, поцілунків і рукоштовань;
- прикривати ніс і рот при чханні або кашлі одноразовою носовою серветкою, яку зразу ж після використання потрібно викинути;
- якщо у людини є симптоми грипу, то необхідно триматися від нього на відстані не менше двох метрів.

Як запобігти розповсюдженню грипу в дитячих установах?

- під час епідемічного підйому захворюваності на грип нові діти в дошкільні установи не приймаються;
- виключається переведення дітей із групи в групу;
- припинити відвідування дитячої установи сторонніми особами;

- в дошкільних установах велике значення має щоденний огляд дітей при їх приході до неї зранку, і при щонайменших ознаках захворювання діти в колектив не приймаються;

- приміщення, в якому знаходяться діти, повинні бути добре вентиляльованими, їх необхідно провітрювати декілька разів протягом дня;

- необхідне вологе прибирання приміщень не менше двох разів на день;

- необхідно дотримання дітьми правил особистої гігієни (часте миття рук протягом дня);

- на час епідемії (пандемії) персонал установи повинен носити марлеві пов'язки;

- персонал установи повинен бути щеплений проти сезонного або грипу А Н1Н1 (при наявності вакцини);

- особам, що були в контакті з дитиною, у якої підтверджений діагноз грипу А Н1Н1, необхідно провести курс хіміопротекції озельтамівіром.

- на час епідемії (пандемії) дитячі установи закриваються.

Що повинні знати батьки, щоб попередити зараження дітей грипом?

- навчити дітей часто мити руки з милом протягом 20 секунд;

- батьки також повинні виконувати цю процедуру, що служить добрим прикладом для дітей;

- навчити дітей кашляти і чхати в серветку або руку;

- батьки також повинні виконувати цю процедуру, що служить добрим прикладом для дітей;

- навчити дітей не підходити до хворих ближче, ніж на півтора - два метри;

- хворі діти повинні залишатися вдома (не відвідувати дошкільні установи і школи);

- утримуватися дітям і батькам від відвідин місць скупчення людей.

Що робити, якщо дитина захворіла на грип ?

- при перших ознаках захворювання дитину необхідно покласти у ліжко і викликати лікаря;

- залишити хвору дитину вдома, окрім тих випадків, коли їй потрібна термінова медична допомога. Не відправляти дитину в школу або до дошкільної установи;

- хворі на грип небезпечні для оточуючих і повинні бути негайно ізолювані. Неприпустима їх поява в громадському транспорті, дитячих колективах та інших місцях масового перебування людей.

- хворого необхідно розташувати в окремі кімнати або огородити шир-

мою, виділити йому індивідуальний посуд, рушник, предмети особистої гігієни;

- не допускати контакту хворого із здоровими членами сім'ї, окрім тих, хто доглядає за ним;

- особа, що доглядає за хворим, повинна носити двошарову марлеву пов'язку або разову маску, яку потрібно міняти кожні 4 години. Після кожного контакту з хворим необхідно ретельно мити руки з милом;

- маска повинна бути або одноразовою, яку після зміни викинути в корзину, або багаторазовою, яку після прання необхідно ретельно прасувати гарячою праскою;

- проводити провітрювання приміщення декілька разів на добу;

- щодня робити вологе прибирання приміщень оселі;

- повітря в приміщеннях повинне бути достатньої вологості;

- мати разові носові серветки і корзину для використаних серветок в межах досяжності хворого;

- створити хворій дитині комфортні умови. Вкрай важливим є спокій, постільний режим;

- якщо у дитини лихоманка, то їй необхідно дати жарознижуючі ліки (препарати парацетамолу або ібупрофену), після цього викликати лікаря;

- до приходу лікаря давати дитині пити багато рідини (сік, негазована вода, морс, компот тощо);

- не слід займатися самолікуванням. Відповідне медикаментозне лікування хворому призначає тільки лікар!

Які ознаки захворювання у дитини повинні примусити негайно звернутися за медичною допомогою?

- Прискорене або утруднене дихання.

- Синюшність навкруги рота, інших шкірних покривів.

- Поява на тілі дитини крововиливів (навіть дуже маленьких), носової кровотечі.

- Висока температура тіла.

- Відмова дитини від пиття.

- Неможливість розбудити дитину або відсутність її реакції на звертання.

- Надмірне збудження дитини або поява судом.

- Поява блювоти, частого рідкого стільця.

- Скарги дитини на сильний головний біль.

- Відсутність сечовипускання або сліз під час плачу.

ВЕЛИЧНА ДОРОГА У ВІЧНІСТЬ

ХРОНІКА ПОХОРОНУ А.ШЕПТИЦЬКОГО

(Продовження. Поч. на стор. 5)

численні послання, переклади аскетичних творів св. Василя Великого, зокрема оригінальні праці-проповіді, численні статті, порозкидані майже по всіх часописах, крайових і закордонних, між якими згадує насамперед твори "Про Божу мудрість", про митрополита Рутського та інші праці. Не дивно, що Він як учений-енциклопедист, історик, мовознавець, філософ, суспільник і мистець зазначився у тих ділянках поважними працями.

Не підрядну ролю в Його діяльності займають гуманітарні функції, основані поради, вакаційні оселі, опіка вдовами і сиротами, немічними, гуртожитки, бурси, захисти й інтернати. Між ними як свідок Його великого співчуття стражденним красується "Народня лічниця", яка тисячі немічних повертала їх рідним способами до праці.

А хто ж із вас, мої дорогі, не знає Його культурно-освітню діяльність, про підтримання княжими дарами нашої "Просвіти", заснування бібліотек і архівів? Національний музей — це багатомовний свідок великого минулого і вияв великого духу фундатора.

Золотими буквами вписав Він себе і в економічно-господарському житті. Заснування школи в Милуваню, підтримання кооперативів, створення ботанічних заповідників та т. ін. говорять самі про

себе. А відомі пожертви — це лише стотисячна частка того, що давала праця, а не знала лівиця. Покійний був у нас найбільшим громадянином, який на кожному кроці заступався за права народу і боронив покривджених у соймі та в Палаті панів. Боронив Він і справи університету, справи виборів та всі інші життєві інтереси народу. Всі ще в пам'яті послання на захист зруйнованих Божих храмів, яке з вдячністю прийняли православної нез'єднані. Меценатом науки й мистецтва назвав Його з вдячністю народ. Нагадує він Мойсея своєю палкістю, великим практичним розумом, провідницьким хистом. Від святого Павла перейняв він розмах та оригінальні помисли.

У всій тій многогранній діяльності та подвигах висувається на перше місце ідея з'єднання Церкви. Для неї Він і горів, і палав, жив і страждав, і вона займає у всьому Його житті найчільніше місце. Вже як студент прав вибрався Він і на Велику Україну, і до Москви, щоб, як сказав його покійний батько, пізнати терен майбутньої праці. Тоді Він познайомився із найважливішими громадянами, професорами Антоновичем у Києві, з філософом Соловйовим у Москві. А коли став архиєреєм, то боровся, як лев, за з'єднання Церков. Ні суші, ні моря не спиняли Його в починаннях і трудах. І Петроград, Київ, Вільно, Лондон, Париж, Америка, Канада,

Аргентина, Бразилія і Палестина — усюди Він хотів бути, усюди щось здобути і придбати для Унії. Душею був Він "Велеградських з'їздів". Як імпазантно виглядав той перший унійний собор у Петрограді з покійним екзархом Фйодоровим! Яка до глибини серця проймаюча була сцена, коли в одному місті у Бразилії через брак мощів при посвяченні церкви вийняв покійний із Панагії мощі св. Йосафата і зложив їх, щоб наш мученик був і там присутній серед наших поселенців не лише духом, а й тілом. А навіть пізніше, коли, прикований недугою до крісла, не міг уже подорожувати, то своїми письмами старався вдержати зв'язок зі всіма, щоб бодай таким способом почули Його могутній голос. Кому ж із нас не відомий Його недавній зазив до православної єпископів в Україні, щоб вони злучилися із Вселенською Церквою? Справді був це залізний робітник, якому ніхто з нас не міг дорівняти. Не диво тому, що один французький єпископ, визначний римський церковний діяч, назвав Його "великим працівником". До останньої хвилини свого життя був Він чинний і вів усі справи не лише церковні, а й світські, які мимоволі опинялися в Його руках. Найкраще про це свідчить кількісній Архиепархіяльний Собор, що його покійний проводив і якого був творцем.

(Продовження у наступному номері)

ПОСТАНОВИ

Сорок сьомої сесії Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ Львів-Брюховичі, 20-21 жовтня 2009 року Божого

1. Підтримати та благословити видання на загальноцерковному рівні газети Київської архиепархії «Собор», орієнтованої здебільшого на молодь.

2. Прийняти в цілому із внесеними пропозиціями документ «Пастирські та літургійні роз'яснення щодо похорону».

3. Взяти за основу текст Правильника протопресвітера УГКЦ. Всім членам Митрополичого Синоду до кінця листопада подати свої зауваження на адресу секретаріату Синоду. Після цього Канонічному відділу Патріаршої курії УГКЦ доопрацювати його текст із внесеними пропозиціями і подати на розгляд наступній сесії Митрополичого Синоду.

4. Прийняти як зразок для всіх єпархій та екзархатів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ список документів, які повинен подавати кожен кандидат до священства.

5. Для запровадження спільної практики щодо іспиту для надання юрисдикції на сповідь всі єпархи та екзархи Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ повинні:

а) обов'язково його проводити;

б) рекомендувати робити його перед уділенням святої тайни Священства.

6. Доручити кожному правлячому єпископові Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ простудіювати зі своїми священниками у єпархіялних питаннях іспиту для священників у перші п'ять років священства та розглянути це питання на наступній сесії Митрополичого Синоду.

7. Нагадати правлячим єпископам Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ про необхідність проведення формаційно-братерських зустрічей для священників упродовж перших 5 - 10 років священства.

8. Запропонувати Синодові Єпископів УГКЦ до затвер-

дження Положення про фонд «Андріїв гріш» із внесеними поправками.

9. Взяти до відома створення та благословити діяльність Товариства економістів Києво-Галицького Верховного Архиепископства Української Греко-Католицької Церкви.

10. Доручити отцю д-ру Ігорю Бойку опрацювати передані йому анкети щодо практик розгрішення від гріха абортів та подати на розгляд наступній сесії Митрополичого Синоду проект спільної практики для Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ у цьому питанні.

11. Доручити Високопреосвященному Владиці Ігореві (Возьняку) бути єпископом-опікуном для між'єпархіяльних церковних комісій у Львові.

12. Провести 28 листопада 2009 року Божого в усіх парафіях Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ вшанування жертв Голодомору.

13. Опрацювати до кінця 2009 року звернення до священників з нагоди завершення Року покликання з наголосом на священничому покликанні.

14. Провести Сорок восьму сесію Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства Української Греко-Католицької Церкви у січні 2010 року Божого.

Ці постанови набирають чинності 31 жовтня 2009 року Божого
Голова Синоду Єпископів
Києво-Галицького Верховного Архиепископства
Української Греко-Католицької Церкви

+ Любомір

Що пишуть про себе «підгорецькі отці»?

митр. прот. Мирон Бендик

(Закінчення. Поч. у попередньому номері)

3. Таємнича хіротонія

Для підготовки громадської думки до можливості власних єпископських свячень підгорецькі отці в NN 1-2 «Листів з УА» за 2008 рік змальовують постаті «підпільних єпископів», які гіпотетично могли б уважатись їх святителями. Так, у N 1 з'являється «свідокство» о. Петра Зеленюха про «єпископство» о. Каваціва. О. Зеленюх «чув» про єпископство від владики Хіри в Караганді. Другий «свідок» - о. Осідач «чув» про це від владики Стернюка 12.08.1989 року. Між двома свідченнями є явна розбіжність: у той час коли поруч із «свідченням» о. Зеленюха датою свячень вказано 25.11.1980 року, у «свідченні» о. Осідача від 1989 року о. Каваців названий «новопоставленим єпископом». У N 2 з'являється «свідчення» о. Михайла Осідача, свого часу священника РПЦ, про себе самого як про греко-католицького єпископа. О. Михайло твердить, що владики Стернюк і Курчаба висвятили його 06.09.1989 року чи то «всупереч», чи «назло» о. Володимиру Яремі, який «шукав» митрополита для УАПЦ. При цьому о. Осідач навіть не знає, що прийнято о. Володимиром монаше ім'я було не «Ярема», а «Димитрій». Цікаво, що коли о. Осідач 19.06.2004 року пише «свідчення» про єпископство о. Каваціва, то підписується «митрофорний протоєрей», а вже 13.02.2008 року він - «Кир Михайло Осідач». Тобто, попри «свячення» 1989 року, «єпископська свідомість» визріла в о. Осідача лише близько 20 років по тому. У N 4 після цієї психологічної підготовки - нарешті сам факт: оо. Гітюк, Шпіржік, Догнал і Обергаузер повідомляють про їхнє висвячення на єпископів УГКЦ. При цьому імена святителів, час і місце свячень не вказуються. Як отці пояснили вчинене? «Ми перед Богом мали право зробити цей революційний і ризикований крок»²⁹. Якого добра отці шукали? «Так званий прогріх (наші свячення) ми зробили для добра і для рятунку Церкви»³⁰. Тут уже справді - мета виправдовує засоби. А ще отці свяченнями... підтримали папу. «З огляду на те, що Святіший Отець є безсилий і висить на хресті, ми допомогли йому зробити цей сміливий крок»³¹. Хоча Святіший Отець і не дуже просив такої допомоги. До папи ж отці звертаються, ставлячи його перед dokonаним фактом: «Хто нас висвятив, коли і де, про це скажемо Вам особисто»³². Попри всі послання на Бога, Церкву і папу, отці все ж «свідомі», що порушили церковний канон 1459 § 1»³³. Ось зміст канону: «Єпископи, які без доручення компетентної влади висвятили когось на єпископа, і той, хто прийняв від них в такий спосіб висвячення, повинні бути покарані великою екскомунікою», тобто відлученням від Церкви.

Однак цей канон не для отців. Чому? «У Східній Церкві перед кожним накладанням кари мусить відбутися церковний суд»³⁴. Це - спроба відтягнути відлучення від Церкви. Отці розуміють, що і церковний суд їх не врятує. І тому пишуть до папи: «Якщо б Ви нас і засудили, то ми надалі залишаємось греко-католицькими єписко-

пами»³⁵. У цих словах вже міститься непослух і папі, і Церкві. Більше того. «До нас не відноситься жодна кара»³⁶. А чому? «Нас як єпископів (!) може судити лише Святіший Отець. І як ми вже наголосили, він нас засудити де-факто не може»³⁷. Тобто, нехай собі судить. Це він може. А засудити не зможе. Чому? «Святіший Отець... нас покарати не може, бо цим покарав би самого себе»³⁸. Підгорецькі отці бачать у собі колективного Венедикта XVI. Коли блаженніший Любомир назвав дії підгорецьких отців діявольськими, то отці реагують таким чином: «Кардинал Гузар допустився явного богохульства і гріха проти Святого Духа»³⁹. Тут уже отці отожднюють себе зі Святим Духом, а свою діяльність - із діяльністю Христа: «Відректися навернення в Підгірцях... це власне означає відректися самого Христа»⁴⁰. Подібно висловлюються монахині з Брюхович: «Якби їх (підгорецьких отців) Церква засудила, то тим самим вирішила би своє майбутнє... Осудити їх означає... виключити себе де-факто з Церкви»⁴¹. У листі до Синоду єпископів отці так пояснюють свої свячення: «Тому що нашим кроком (свяченнями) ми обійшли церковну процедуру, ми звернулися до Святішого Отця і повідомили його, що ми були висвячені і що також додатково просимо його благословення»⁴². Порушуючи церковний канон, отці самочинно вводять практику висування себе на єпископів, самовисвячення і самопроголошення, а папське благословення трактують як щось «додаткове». Яка мета листа до Синоду? «Вас просимо прийняти (нас) до Синоду Єпископів УГКЦ. Пропонуємо, щоб одного з нас призначили єпархіальним єпископом замість єпископа Білика до Бучацької єпархії, а інших зачислили помічними єпископами до різних єпархій»⁴³. Дивно, але отці хочуть увійти до «зрадницького» за їх словами Синоду. Просьби про призначення на єпархії, отці відходять від своїх же слів про «епітимії», тобто утримання від літургійного служіння на шість років, а також від ідеї «апостольських і пророчих єпископів», які не належатимуть до єпархіальних єпископів, зате контролюватимуть останніх у справах віри і моралі. Згодом отці пропонують інший варіант: «Ми вимагаємо, щоб... нам була дана ця семінарія і єпархія (Івано-Франківська) для здійснення правдивої реформи»⁴⁴. Передбачаючи своє відлучення від УГКЦ, підгорецькі отці намагаються заякати єпископів Синоду УГКЦ: «Якщо ви нас невинних будете екскомунікувати, то і ми будемо змушені зробити те саме»⁴⁵. Далі - більше: «Дорогі брати! Коли будете воювати проти нас... то цим воюєте проти Христа, проти свого спасіння і проти Церкви»⁴⁶.

4. Відлучення

Не зважаючи на всі спроби отців уникнути відлучення, воно таки сталось і виглядало так:

а) 23.03.08 Блаженніший Любомир у пастирському листі заявив, що підгорецькі отці ані не висувалися на єпископів Синодом УГКЦ, ані не отримали папського благословення на хіротонію;

б) у червні єпархіальний трибунал не

виявив доказів хіротонії, натомість установив незаконне присвоєння і виконання уряду, розпалювання бунту і ненависті супроти місцевого єпископа і Глави Церкви, наклепи на єрархію;

в) 17 вересня суд виніс кару відлучення (великої екскомуніки);

г) отці подали апеляцію до патріаршого трибуналу і до папи;

д) 7 жовтня Римська Апостольська Сигнатура не визнала об'рунтованість апеляції і іменем папи залишила відлучення в силі.

Звичайно, отці не сприйняли рішення Церкви, адже «Церква не має Божої сили, тому що не проповідується навернення, покаяння і наслідування Христа»⁴⁷. Тобто навертатися потрібно Церкві, а не отцям. У відповідь на відлучення вони створюють «Правовірний Синод УГКЦ» на чолі з «Верховним архієпископом» М. Осідачем. Членами синоду на свій розсуд «призначають» деяких єпископів УГКЦ. Вибухає скандал, бо ці єпископи (наприклад, владики Білик) публічно протестують проти включення їх прізвищ до списку. Єпископам Синоду УГКЦ дають термін «відректися від блудів Гузара і приєднатися до «правовірного синоду». Намагаючись розколоти Синод за історичними «лініями поділу» (редемптористи - василіяни, «просхідні» - «прозахідні»), отці також намагаються розколоти Церкву по лінії «Україна - діаспора»: «Сьогоднішою Церквою керують чотири американці-апостати: Гузар (Глава УГКЦ), Дацько (Глава Єкуменічного Інституту), Гудзяк (Глава УКУ), с. Дія (Глава монашества)»⁴⁸. Пікантність цих звинувачень у тому, що й самі отці - зовсім не українці. До того ж, згадані ними особи таки українського походження, чого не скажеш про отців.

15.06. 2008 року підгорецькі отці проголосили відлучення від Церкви Блаженнішого Любомира, всупереч неможливості, за їх же словами, відлучення будь-якого без судового процесу. Підставою для цього відлучення отці назвали тенденційно перекручені висловлювання Блаженнішого (див. Додаток, с. 17). Для надання відлученню хоча б якихось підстав отці знову згадали ідею «апостольських і пророчих єпископів», підшукали відповідне місце у Святому Письмі («Коли б ми самі, чи ангел з неба проповідували вам інше євангеліє, ніж те, що ви прийняли, нехай буде проклят» (Гал. 1,8)). Цей вислів апостола отці зробили молотом для завдання ударів по всіх своїх супротивниках.

Деяка невпевненість отців у правомірності зробленого ними виявилася в листі до папи: «Просимо, щоб Ви мовчанням схвалили наше відкрите проголошення анатеми»⁴⁹. Цікаво, як можна що-небудь схвалювати чи заперечувати мовчанням? Крім невпевненості, отці прямо визнають недійсність своєї відлучення: «Як наша, так і його (Гузара) екскомуніка не є дійсна, бо екскомунікувати єпископів може лише Святіший Отець»⁵⁰. Попри те, що Блаженніший наче б і не відлучений, єпископи все ж повинні відректися від його «блудів». Не вчинивши цього, вони,
(Продовження на стор. 6)

Що пишуть про себе «підгорецькі отці»? митр.прот. Мирон Бендик

(Продовження. Поч. на стор. 5)

за версії отців, творять «еретичну структуру Церкви»⁵¹. Еретиками також стали префект Конгрегації Східних Церков Л. Сандрі, папській нунцій в Україні І. Юркович – «духовні вбивці»⁵², поаяк «не відрекчися від блудів Гузара», а префект і секретар Апостольської Сигнатури – «зрадниками Христа» - за підтвердження відлучення від Церкви підгорецьких отців.

5. Розпорядження і накази отців «правовірного синоду»

Священникам УГКЦ підгорецькі отці велять «на Літургії... згадувати ««всіх вас правовірних християн» і вже не згадувати кардинала Гузара і єпископа-еретика, але верховного архієпископа Михайла і свого правовірного єпископа»⁵³, тобто це спроба створювати зі священників УГКЦ Церкву власної юрисдикції.

Бачачи несприйняття «правовірного синоду» священниками, отці намагаються заручитися підтримкою мирян: «Завжди, коли в Святій Літургії згадується ім'я так званого патріарха Любомира і ім'я місцевого єпископа, який має з ним єдність... нехай вірні потику скажуть Боже слово «Анатема!», а потім нехай з усіма голосно промовлять «Господи помилуй!»»⁵⁴. Підгорецьким симпатикам серед мирян пропонується своєрідний підпільний статус в офіційних рамках УГКЦ.

Позиціонуючи себе «паралельною структурою» до УГКЦ, підгорецькі отці, однак, ревниво ставляться до нових єпископів в «апостатичній УГКЦ»: «Якщо ця людина (Тарас Сеньків) все ж буде висвячена, то Католицька Церква втрачає свою підставу і перестає бути католицькою»⁵⁵. Вони ж хворобливо реагують на підтримку їхнього відлучення Римською Церквою: «Попереджуємо Вас (Л. Сандрі), на основі Мт. 18,15 («Коли твій брат завинить супроти тебе, піди й докори йому віч-на-віч»), що якщо Ви цей злочинний декрет про нашу так звану екскомуніку підпишете, то в імені Триєдиного Бога і на основі влади апостольського наступництва (єпископські священня) Вас і окремих єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ також будемо екскомунікувати»⁵⁶.

Екскомуніки щедро посипалися: як ми вже згадували, на Блаженнішого Любомира за те, що не допустив в Україну всю чеську харизматичну делегатуру; на Синод Єпископів УГКЦ – за те, що не відступив від Глави Церкви; на префекта Конгрегації для Східних Церков – за те, що підтримав їх відлучення; на префекта Римської Апостольської Сигнатури – за те, що залишив відлучення в силі; на всіх деканів УГКЦ – за те, що не визнали над собою їх юрисдикції; на Протоархимандрита ЧСВВ – за те, що видалив їх із Чину; на Кардинала Праги – за те, що їх видалив із Чехії 2003 року; на Екзарха Кошицького – за те, що видалив о. Догнала і його прихильників зі Словаччини 2004 року, а останнім часом – на весь римо-католицький єпископат Чехії, Німеччини та Індії і на всіх урядників папської курії.

6. Створення власної Церкви

Підгорецькі отці, побачивши, що до

них не приєднався жоден єпископ, декан чи священник УГКЦ, заходилися з 2009 року створювати власну церкву. Першим кроком у її створенні став вихід із юрисдикції УГКЦ монахинь Брюховицького монастиря св. Іллі, який стався 19.12.2008 року⁵⁷. Відтак у листі до Президента України отці так обгрунтовують можливість нової церкви: «В Україні є три православні Церкви. Тут можуть бути і дві греко-католицькі»⁵⁸. Тобто, погана ситуація в православних є прикладом для створення поганого ситуації в греко-католиків. З лютого 2009 року отці починають добиватися державної реєстрації для паралельної до УГКЦ структури – ПГКЦ (правовірної греко-католицької церкви)⁵⁹. Отці стверджують: «Правовірний синод чекає на офіційне визнання», тобто визнання державою⁶⁰. Всім священникам УГКЦ отці дають термін – до 14.09.09 оприлюднити «визнання віри», складене в Підгірцях, повідомивши про це папу і підгорецьких отців⁶¹. Після цього терміну священники, які так не зроблять, будуть уважатися «апостатами» (відступниками від віри). Відтак отці заявляють: «Апостольською і пророчою владою ми зв'язуємо сумління кожного католика (не тільки греко-католика!), що не сміє слухати єпископа чи священника-апостата»⁶². Що мають робити миряни? «Якщо на парафії знайдеться мала група свідомих вірних... то хай вони об'єднаються і попросять правовірний синод дати їм священника. Ми висвятимо їм правовірного священника, а тоді вже можуть справедливо і витривало вимагати свого права, щоб у храмі відправлялася Літургія також для правовірних»⁶³. Підставою для майбутніх погодинних богослужінь отці називають тезу, яка ще в добу атеїзму служила комуністам для розколу Церкви і протиставлення ерархії мирянам: «Храм не належить єпархії, але парафії»⁶⁴. Обіцянка висвятити «правовірного священника» за відсутності семінарії відкриває можливість «висвячення» для випадкових і безвідповідальних «кандидатів». І отці від слів переходять до діл, «висвячуючи» 21.04.09 сімох священників⁶⁵. Як ці священники потраплять на парафії? А ось як: «Релігійна громада має право вибирати собі свого священнослужителя»⁶⁶. Це – приклад популізму, за якого єпископ вже не пастир, а виконував волі пасти. Подібних «священників» мала соборноправна УАПЦ в 20-ті роки ХХ століття.

7. Що далі?

ПГКЦ офіційно відмежувалася від «апостатичної» УГКЦ, яку «кардинал Гузар... хоче за посередництвом так званого патріархату втягнути до апостазії, в якій він сам вже є»⁶⁷. Одним із звинувачень підгорецьких отців було твердження про тиху схизму в УГКЦ – переведення в православ'я в дусі Баламандської угоди 1993 року. Тому отці позиціонують себе форпостом католицизму і опорою папи, вони вірні ідеалам підпільної УГКЦ (хоча ніколи в ній не були). Як тепер з їх вірністю папі? По-перше, отці ставлять папі Венедикту XVI ультиматум: «Якщо папа (не відкине ІКТ і фальшивої поваги до поганських релігій), немає

сенсу приймати його авторитет як охоронця правд віри і моралі»⁶⁸. Далі – більше. Вітаючи московського патріарха Кирила з обранням, підгорецькі отці пропонують йому приєднатися до їхньої оцінки папства: «Якщо папа не виконає ці дві умови (заборону ІКТ і відмову від пошани до інших релігій), тоді по праву скажете: «Для чого Церкві папство?»»⁶⁹. І папа, і папство, у вірності якому клялись отці, ставиться ними під сумнів. Більше того. Отці помертно відлучають від Церкви папу Івана Павла II: «Папа Іван Павло II за публічну молитву зі слугами царства темряви і за велике згіршення в цілій Церкві є екскомунікований»⁷⁰. Відлучаючи від Церкви, отці «взяли на себе частину папської відповідальності... перед Богом і перед Церквою»⁷¹. Який вихід бачать отці в ситуації, коли «Католицька Церква перестала бути католицькою?»⁷²... У православ'ї! Це наймовірно, але факт: «Само по собі за певних умов... об'єднання (з якоюсь православною Церквою) було б позитивним»⁷³. Цікаво, якими є «певні умови»? «Для нас є виходом з'єднатися навіть з Московським чи Константинопільським патріархатом, якщо б один чи другий визнав примат Римського єпископа екскатедра»⁷⁴. Як православні визнають примат, якщо самі отці підбурюють їх цього не робити? Особливо цікаво, яким чином отці уявляють собі «з'єднання» з Московським патріархатом. Адже ще не стерлося в пам'яті «воссоединение» 1946 року. Отці так це бачать: «Якщо б Москва визнала служіння папи... то УГКЦ могла б прийняти юрисдикцію Московського патріархату»⁷⁵. Тобто, поруч із УПЦ МП постала б УГКЦ МП. Те, що не вдалося Сталіну, хочуть вдіяти підгорецькі отці. Проте, у світлі останніх висловлювань отців, вже й визнання примату з боку РПЦ не потрібне. Бо у православ'ї тепер більше правовірності, ніж у католицизмі. Православ'я без папи більше відповідає отцям, ніж католицизм із папою: «Православна Церква без Петра є правовірніша, ніж Західна Церква з Петром»⁷⁶. Отцям залишається відлучити від Церкви папу (за те, що жодного разу їх не послухав і жодним словом не відповів). Адже всіх кардиналів, єпископів і священників фактично відлучено. Ось як отці реагують на «мовчання» папи: «Ваше мовчання буде розцінюватися, як згода і співучасть у злочині проти Христа, Євангелія і папства»⁷⁷. І це буде першим кроком. А другим кроком – «прийняти юрисдикцію Московського патріархату»⁷⁸ і увійти в історію подібно, як увійшли Семашко і Попіль в XIX столітті, Костельник, Пельвецький і Мельник у ХХ столітті. Тоді остаточно виявиться те, що досі старанно приховується, – особи і структури замовників, спонсори і цілі, до яких стремилася «підгорецька опербрігада».

На завершення залишається запропонувати дві версії п'ятирічних «діянь» підгорецьких отців, тобто задуму цього проєкту, його здійснення і наслідків. Кожна з версій має свої переваги і недоліки, не претендує на остаточність і не виключає інших версій.

(Закінчення у наступному номері)

ОПОВІДІ

наміряються вступити у стан подружній:

Ім'я та прізвище	Дата і місце народження	Віровизнання	Стан	Адреса
Вінчання – 7 листопада 2009 р.				
Василь Дуб	27.03.1987 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Завіжна, 34
Тетяна Хакало	03.11.1983 р. м. Лубни	православне	вільний	м. Лубни Полтавської області
Сергій Головка	14.07.1985 р. с. Тоцьке-2	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 105, кв. 20
Олена Андрущакевич	11.07.1989 р. с. Лосинець	греко-католицьке	вільний	вул. Кн. Ольги, 6, кв. 51
Вінчання – 8 листопада 2009 р.				
Роман Гайдук	28.08.1982 р. м. Яромерж	греко-католицьке	цив. розл.	вул. Грушевського, 58, кв. 53
Наталія Пінкертон-Павлик	01.03.1983 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	цив. розл.	вул. Самбірська, 108, кв. 169
Іван Славко	25.02.1983 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Підкови, 13
Марія Бурковська	25.08.1983 р. с. Гординя	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 42/1, кв. 5
Вінчання – 14 листопада 2009 р.				
Василь Ткач	01.01.1973 р. с. Більче	православне	вдівець	с. Криниця Миколаївського району
Олександра Іванів	07.11.1971 р. с. Волосянка	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 103, кв. 25
Іван Панчишак	18.07.1982 р. с. Підгородці	православне	вільний	с. Підгородці Сколівського району
Ірина Кекляк	25.03.1981 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 74/3, кв. 5
Вінчання – 22 листопада 2009 р.				
Василь Процик	08.02.1983 р. с. Підгородне	греко-католицьке	вільний	вул. Л. Українки, 66а, кв. 5
Ірина Струца	26.06.1983 р. с. Кицкани	православне	вільний	м. Атени, Греція
Андріан Гладун	03.03.1985 р. м. Львів	греко-католицьке	вільний	вул. В. Великого, 66, кв. 67
Юлія Саклакова	09.11.1987 р. м. Харків	православне	вільний	м. Харків
Олег Ворончак	12.11.1990 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 108, кв. 15
Мар'яна Баран	25.07.1992 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Нафтовиків, 35б, кв. 9
Вінчання – лютий 2010 р.				
Карло-Емануеле Галатіого	12.02.1984 р. м. Рим	римо-католицьке	вільний	м. Рим, Італія
Наталія Кашуба (Волощак)	11.01.1982 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	цив. розл.	вул. Коновальця, 15, кв. 45

*Якщо комусь відомі будь-які канонічні перешкоди щодо укладення даних подружжя,
просимо повідомити парафіяльний уряд.*

Заснування парафіяльної Недільної школи

Канонічну місію Єпископа Самбірсько-Дрогобицької Єпархії на право катехизації у парафії Пресвятої Трійці міста Дрогобича на 2009-2010 навчальний рік отримали:

- Інокія Єфросинія (Надія Сенік);
- Наталія Кулиняк;
- Ірина Олійник;
- Андрій Бонис;
- Олександр Плешанов;
- Степан Бобер;
- Дмитро Фокін.

Декретом Вих. N 2009/581 від 21 вересня 2009 р. Б. Преосвященніший Владика Юліан благословив заснування Катехитичної Школи ім. Митрополита Андрея Шептицького при парафії Пресвятої Трійці Дрогобицького деканату.

Декретом Вих. N 2009/582 від 21 вересня 2009 р. Б. Преосвященніший Владика Юліан іменував всеч. Ієрея Юрія Завійського директором катехитичної Школи ім. Митрополита Андрея Шептицького при парафії Пресвятої Трійці Дрогобицького деканату.

ВІТАЄМО!

8 жовтня 2009 року у родині

Ростислава Куртяка, працівника редакції Парафіяльного вісника Катедральної парафії, народився синочок. Духовенство, черниці та парафіяни щиро вітають батьків із народженням сина, а новонародженному бажають здоров'я і Божого благословення.

Наші парафіяни:

Роман Сорочак, 1983 р.н. – Іванна Карпа, 1988 р.н.;
Микола Шостак, 1988 р.н. – Наталія Найда, 1988 р.н.;
Роман Федурко, 1983 р.н. – Галина Бобер, 1987 р.н.;
Назар Бойко, 1983 р.н. – Оксана Мисишин, 1988 р.н.;
Максим Венгрин, 1986 р.н. – Мар'яна Пилип, 1984 р.н.;
Андрій Бокало, 1987 р.н. – Ольга Періг, 1989 р.н.;
Роман Федів, 1983 р.н. – Надія Кушнір, 1991 р.н.;
Олег Кручай, 1981 р.н. – Анна Мелько, 1985 р.н.;
Ростислав Герій, 1980 р.н. – Уляна Роскіл, 1982 р.н.

отримали Святу Тайну Подружжя.

Вітаємо Вас, дорогі у Христі,
із одруженням і зичимо Вам любові, злагоди,
миру, здоров'я, вірності та багато діточок!

Слухайте релігійну радіопередачу

“Християнська хвиля”

на дрогобицькому радіо
“Франкова земля”
щосуботи, о 16.00 год.

“Християнська хвиля” — це проект
парафії Пресвятої Трійці УГКЦ
м. Дрогобича.

Отримали Святі Тайни

Хрещення та Миропомазання:

Дмитро Айзенбарт, Олег Копач, Віталій Мотько,
Роман-Іван Куртяк, Максим-Кай Іванішів,
Остан Климчук.

Вітаємо у нашій спільноті нових парафіян.

Наші жертводавці:

6 грн. - п. Світлана.
10 грн. - п. Гаврилюк, пп. Анжеліка-Діана та Сергій.
20 грн. - п. Наталя, п. Марія. 30 грн. - п. Ольга.
50 грн. - безім., безім., безім., п. Марія.
80 грн. - сім'я Матолич.
100 грн. - п. Ігор, родина Комаричен, п. Ігор,
п. Р. Буртовий. 200 грн. - безім., п. Пальчикевич.
500 грн. - родина Куртяк.
На сиротинець: 20 грн. - п. Анна,
40 грн. - п. Анна. 50 грн. - п. Ольга, безім.
Скарбонка дит. садок. “Ангелко” (за жовтень) - 1114,00 грн.

*Нехай милостивий Господь сторицею винагородить
Вас за складені Вами пожертви.*

Відійшли у вічність:

Іван Славич, 75 р.;

Микола Пірень, 85 р.; Іван Крберинко, 73 р.

Сумуємо з приводу смерті наших парафіян і складаємо
співчуття рідним та близьким покійних.

Розклад Богослужінь з 2.11 по 15.11.09 р.Б.

Кожної неділі:

6:00 – Утреня.

7:00, 8:30, 10:30, 12:00, 17:00 – Божественна Літургія.

18:00 – Вечірня.

Будні дні:

7:00 – Утреня.

7:30 – Божественна Літургія за упокій.

17:00 – Божественна Літургія за здоров'я.

18:00 – Вечірня.

Субота:

7:00 – Утреня.

7:30 – Божественна Літургія за упокій.

9:00 – Божественна Літургія за здоров'я.

17:00 – Велика Вечірня.

18:00 – Науки для хресних батьків.

Висловлюємо щирю подяку жертводавцям благодійної їдальні

ВАТ “Дрогобицький хлібокомбінат”
(директор В.М.Кічак) — щоденно хліб.
родина Куртяк — 200,00 грн.;
родина Гушин — 1000,00 грн.;
скарбонка за жовтень — 1404,00 грн.

Нехай ніколи не оскудіє рука даюшого.

Вітаємо з одруженням наших дяків

**Олександра Плешанова з Мариною Юртаєвою
та Миколу Делінкевича з Наталією Мацюрович**

Щастя, злагоди вдома, в родині
Всі ми щиро бажаєм нині.
Хай Вам стелиться довга дорога,
Хай Вам буде здоров'я від Бога!
Хай гараздів Вам в хату прибуде,
Хай Вам світло і радісно буде,
Щоб життя було щедрим, як літо.
Щастя й долі на многії літа!

Духовенство та миряни

Заклик до молитви

У зв'язку із поширенням інфекції грипу та ГРЗ закликаємо
вірних нашої парафії та людей доброї волі до посиленої молитви
за хворих, їхні родини, лікарів та прохання до Господа за
відвернення пошесті від жителів міста та наших співвітчизників.
У храмі Пресвятої Трійці у цьому намірені служитимуться наступні
богослуження:

10.00 - Молебен та молитви за хворих і на всяке прошення.

17.00 - Божественна Літургія та молитви за хворих і на всяке
прошення.

18.15 - Вервиця.

У свою чергу закликаємо до спільної молитви у родинах о
21.00 год.

Управління парафії